

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych	
		I kol.	II kol.
Grupa 20.			
Tłuszcze, oleje, przetwory tłuszczowe.			
215	Tłuszcz kostny, również w stanie ciekłym, bez względu na zawartość wolnych kwasów tłuszczowych	12.50	10.—
Uwaga	Tłuszcz kostny, również w stanie ciekłym, wprowadzany do przerobu na oleinę i stearynę,—za pozwoleniem Ministra Skarbu	1.90	1.50
216	Tran i inne oleje, tłuszcze — wszelkich zwierząt morskich, o zawartości wolnych kwasów tłuszczowych:		
	1) 45 % do 2½ %	7.50	6.—
Uwaga	Tran i inne oleje, tłuszcze—wszelkie zwierząt morskich objęte p. 1, wprowadzane przez porty polskiego obszaru celnego, skażone	1.50	1.50
	2) poniżej 2½ %	100.—	80.—
221	Tłuszcze, oleje, — również uwodornione, o zawartości wolnych kwasów tłuszczowych powyżej 45 %, oraz kwasy tłuszczowe, również uwodornione wszystko oprócz osobno wymienionych:		
	1) roślinne, oprócz uwodornionych	19.—	15.—
	2) zwierzęce, również wszelkich zwierząt morskich; uwodornione	65.—	52.—
222	Tłuszcze, oleje — uwodornione, o zawartości wolnych kwasów tłuszczowych:		
	1) 45 % do 2½ % :		
	a) skażone	1.90	1.50
	b) nieskażone	63.—	50.—
	2) poniżej 2½ %	125.—	100.—

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie następnego dnia po ogłoszeniu.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

391.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 31 lipca 1935 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 29 października 1934 r. o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu towarów objętych zakazami przywozu.

Na podstawie art. 30 punkt 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) oraz w związku z § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 871) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 października 1934 r. o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu towarów objętych zakazami przywozu (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 893) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 4 otrzymuje brzmienie:

„Kraj pochodzenia towaru powinien odpowiadać nazwie kraju wymienionej w pozwoleniu, a kierunek, droga i sposób przewozu towaru (np. bez przeładunku w drodze) powinny być zgodne z zastrzeżeniem, jeżeli takie zastrzeżenie jest umieszczone w pozwoleniu.

Świadectwa, stwierdzające pochodzenie towarów, powinny być przedstawiane w przypadkach, gdy pozwolenie albo osobny przepis tego wymaga. Świadectwa takie powinny być wystawiane w kraju pochodzenia towaru i mogą być wydane przez urzędy celne, izby przemysłowo-handlowe i inne instytucje gospodarcze, przyczem świadectwa pochodzenia, wydane nie przez urzędy celne, powinny być wizowane przez właściwy konsulat polski. Świadectwa pochodzenia dla towarów, pochodzących z krajów pozaeuropejskich, mogą być wystawiane również w kraju tranzytowym przez izby przemysłowo-handlowe i inne instytucje gospodarcze. Świadectwa takie powinny być również wizowane przez właściwy konsulat polski.

Dla towarów, pochodzących z krajów pozaeuropejskich, które nadejdą do polskiego obszaru celnego drogą morską za bezpośrednim dokumentem przewozowym i bez przeładunku, mogą być wystawiane świadectwa pochodzenia przez krajową izbę przemysłowo-handlową, mającą swą siedzibę w porcie polskiego obszaru celnego, do którego towary nadeszły.

Jeżeli zastrzeżenie w pozwoleniu zawiera obowiązek przedstawienia innych dokumentów, dokumenty te powinny być przedstawione przy odprawie celnej.

2) § 8 otrzymuje brzmienie następujące:

„Od wydawanych pozwoleń na prawo przywozu z zagranicy towarów, objętych zakazem przywozu, pobiera się, z wyjątkami przytoczonymi w § 13 niniejszego rozporządzenia, osobną opłatę manipulacyjną, której wysokość w procentowym stosunku do wartości krajowej towarów, objętych pozwoleniem, ustala się jak następuje:

- a) od pozwoleń wydawanych instytucjom o charakterze dobroczynnym — 0,1% wartości krajowej towarów;
- b) od wszystkich innych pozwoleń — 1% wartości krajowej towarów."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu. Świadczenia pochodzenia, wystawione przez urzędy celne w kraju trzecim przed terminem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, zachowują swoją ważność w terminach na nich oznaczonych.

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

392.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 10 sierpnia 1935 r.

o urządzeniach pasażerskich na statkach morskich oraz o certyfikatach pasażerskich.

Na podstawie art. 6 p. 15a i art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o bezpieczeństwie statków morskich (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 632) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie do wszystkich polskich morskich statków pasażerskich, z wyjątkiem wymienionych w § 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 marca 1935 r. o wyjęciu niektórych rodzajów statków morskich z pod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 175), oraz do statków obcych zawijających do portów polskich z wyjątkiem wymienionych w § 13 rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Każdy statek morski, przewożący więcej niż 12 pasażerów w podróżach międzynarodowych, powinien posiadać certyfikat pasażerski, wymieniający zakres i rodzaj uprawianej żeglugi pasażerskiej, dopuszczalną ilość pasażerów, oraz stwierdzający, że statek odpowiada warunkom określonym w rozporządzeniu niniejszem.

§ 3. W celu otrzymania certyfikatu pasażerskiego statek powinien być poddany inspekcji urządzeń pasażerskich przynajmniej raz w roku, według przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o bezpieczeństwie statków morskich oraz przepisów instrukcji załączonej do rozporządzenia niniejszego (załącznik Nr. 1).

Inspekcję urządzeń pasażerskich przeprowadza właściwa władza inspekcyjna.

§ 4. Do zgłoszenia statku do inspekcji urządzeń pasażerskich jest obowiązany właściciel, armator lub kapitan statku. Zgłoszenia należy składać do właściwej władzy inspekcyjnej na przepisowym formularzu co najmniej na 7 dni przed żądanym terminem inspekcji.

§ 5. Z każdej przeprowadzonej inspekcji urządzeń pasażerskich należy sporządzić protokół. Protokół powinien zawierać stan urządzeń pasażerskich oraz dokładne obliczenia dopuszczalnej ilości pasażerów z uwzględnieniem rodzaju żeglugi, pory roku, przewożonego ładunku i t. p.

Do protokołu powinny być dołączone szkice z podaniem dokładnych wymiarów: pomieszczeń pasażerskich, schronów i ustępów. Szkice pomieszczeń pasażerskich powinny uwzględniać ilość i rozmieszczenie łóżek i tapczanów.

§ 6. Jeżeli inspekcja urządzeń pasażerskich została przeprowadzona na danym statku równocześnie z inspekcją całokształtu bezpieczeństwa, to z obu inspekcji należy sporządzić protokół łącznie.

§ 7. Na podstawie protokołu inspekcji urządzeń pasażerskich władza inspekcyjna wydaje certyfikat pasażerski. Certyfikat pasażerski wydaje się łącznie z certyfikatem bezpieczeństwa, ustalonym przez międzynarodową konwencję z dnia 31 maja 1929 r., o bezpieczeństwie życia na morzu (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 88, poz. 815), według wzoru dołączonego do rozporządzenia niniejszego (załącznik Nr. 2).

W razie stwierdzenia przez inspekcję, że statek lub urządzenia pasażerskie nie nadają się do przewożenia pasażerów, władza inspekcyjna odmówi wydania certyfikatu pasażerskiego.

Certyfikat pasażerski ważny jest jedynie tak długo, jak długo trwa ważność certyfikatu bezpieczeństwa. Ważność certyfikatu pasażerskiego może być przedłużona tylko łącznie z przedłużeniem ważności certyfikatu bezpieczeństwa.

§ 8. Władza inspekcyjna może unieważnić wydany certyfikat pasażerski, jeżeli uzna, że od czasu ostatniej inspekcji urządzenia pasażerskie stały się niedostateczne dla przewożenia pasażerów.

§ 9. Właściciel, armator lub kapitan statku powinien niezwłocznie zawiadomić pisemnie właściwą władzę inspekcyjną o okolicznościach każdego wypadku, powodującego utratę życia lub ciężkie uszkodzenie ciała pasażera lub członka załogi oraz o każdym usunięciu, przerobieniu lub zainstalowaniu nowych urządzeń pasażerskich.

§ 10. O ile usunięcie lub przerobienie istniejących albo zainstalowanie nowych urządzeń pasażerskich zostało dokonane w czasie trwania ważności certyfikatu pasażerskiego, władza inspekcyjna przeprowadzi inspekcję tych urządzeń i na podstawie wyników inspekcji zmniejszy lub powiększy dopuszczalną ilość przewożonych pasażerów, albo unieważni certyfikat pasażerski.

§ 11. Certyfikat pasażerski nie upoważnia do przewożenia emigrantów. Warunki przewożenia emigrantów statkami pasażerskimi określą szczególne przepisy.

§ 12. Certyfikat pasażerski powinien być zawsze przechowywany na statku. Odpis połączonych certyfikatów należy wywiesić na widocznym miejscu na statku, tak aby był dostępny dla wszystkich, przyczem powinien być wywieszony i dostępny tak długo jak certyfikaty pozostają w mocy a statek jest używany.

§ 13. Statki tych państw, z którymi Rzeczpospolita zawarła układy o wzajemnym uznawaniu certyfikatów pasażerskich, nie podlegają obowiązkowi posiadania polskiego certyfikatu pasażerskiego.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obo-